

Rick Gekoski

Darke

Türkçesi: Begüm Kovulmaz

Roman

1. Kısım

Doğrusu neydi emin değildim. *Yapı ustası? Bakım-onarım ustası? İnşaatçı?* Belki de bir uzman lazımdı. *Marangoz? Doğramacı? Ahşap işçisi?*

Harfler bir Ouija tahtasındaki gibi kendiliğinden sıralanıp cevabı ifşa edecekmiş gibi, klavyeye dikkatle baktım.

Google'a *Tamirat ustası?* yazıp posta kodumu ekledim, ama umut kalbimde pıhtılaşıyordu. Tamircilerin çoğu, usta olsun olmasın, beceriksiz, tembel ve paragözdür sonuçta.

İşi kusursuz biçimde, zamanında ve öngörülen ücreti aşmadan bitirmezlerse benden ödeme alamazlar. Ustaya sınırsız sayıda üç şekerli çay taşımaya, teşekkür etmeye, onunla havadan sudan konuşmaya veya derin sohbetler etmeye de niyetim yok. Tuvaletimi kullanmamasını tercih ederim fakat işemeyen bir usta ender bulunur. Çay insanın çişini getirir sonuçta. Kullanması şartsa, yalnızca alt kattaki lavaboya girebilir. Sonrasında klozetin altında çiş damlaları olacaktır kesin.

Ketum biri olmasını da tercih ederdim. Bir yandan faturayı şişirirken bir yandan kendilerini sevdirmeye umuduyla konuşup duran ustaların manasız gevezeliklerinden nefret ederim. Konuşamayan bir usta mı? Büyük bahtıyarlık. Birisi bu tür ustalar kiralayacak bir şirket kurmalı. Dillerini koparmak veya dudaklarını dikmek yeter de artar.

Arama seçeneklerine *ketum* sözcüğünü de ekledim ama beklendiği üzere hiçbir sonuç alamadım, gerçi kendini "hassas" diye tarif eden biri vardı ve bunu görünce tüylerim ürperdi. Başka alternatifler denedim: *Sessiz?* Sonuç yok. *Mütevazı?* Nerede ben-

de o şans? Sonunda *nazik* sözcüğünde karar kıldım ve karşıma iki seçenek çıktı: Bir tanesi file kumaştan bir yelek giymişti ve tahminimce başka türlü tuhaf hizmetler sunuyordu, diğerinin sayfasında da birkaç tane tavsiye notu vardı ve güvenilir işçiliği övülüyordu.

Adı Bay Cooper'dı, ama adama telefon açmadım çünkü o zaman duyabildiğim anlaşılırdı, oysa ben neredeyse tamamen sağırmışım rolü yapmayı planlıyordum. Adama bir e-posta gönderip gelecek hafta boş günü olup olmadığını sordum. Hemen cevap verdi ama bu da kötüye işaretti; madem iyi bir ustaydı dışarıda bir şeyleri tamir ediyor olması gerekmez miydi?

Evet, diyordu; gelecek hafta çarşamba ve perşembe günleri boştu. Benim için ne yapabiliirdi?

Bay Cooper'dan talebim, evimin girişindeki o güzel George dönemi tarzı kapıyı söküp beş farklı yerini –sanırım doğru sözcük bu– “tadil” etmesiydi:

(1) Pirinç posta kutusu sökülecek, geride kalan delik kapatılıp Farrow and Ball marka zifiri siyah cılayla boyanacak (siyahın çok farklı tonları vardır ve bazıları diğerlerine yeğdir, ayrıca siyah, kapıları boyamaya uygun düşen birkaç renkten [veya renk yokluğundan] biridir. Komşularımdan biri, yakın zamanda mahalleye taşınan Hintli bir aile, evlerinin kapısını öyle nahoş, sokağın geri kalanıyla öyle uyumsuz bir Hindu turuncusuna boyadı ki, “komşular” [evet suçum sabit] ihtiyatlı ve imzasız bir dilekçe göndererek adamla karısından seçimlerini yeniden gözden geçirmelerini istedi. Onlar da isteneni yaptılar ve bu sefer kapıyı parlak turkuza boyadılar.)

(2) Kaç kez basılırsa basılsın yalnızca bir defa çalan bir zil takılacak ve bu zilin melodik, sinir bozucu olmayan sesi evin içinde net bir şekilde duyulurken kapının dışından duyulmayacak.

(3) Tarafımdan temin edilecek bir gözetleme deliği –16 mm çaplı, 200 derece, kapaklı, cam lensli ve pirinçten– takılacak.

(4) Yeni bir anahtar deliği takılacak, kilit değiştirilecek.

(5) Pirinç kapı tokmağı çıkarılacak, yüzey düzeltililecek.

Özetlediğim işler, Bay Cooper'a göre "her şey yolunda giderse" bir buçuk günde tamamlanacaktı ama ikinci kat cılayı atmak için yeniden gelmesi gerekecekti. Bay Cooper saat başına 35 sterlin ve malzeme ücreti alıyordu, benzer hizmetler sunanlarla (ayrıca bir nezaket göstermeksizin tabii) karşılaştırdığım zaman onun talep ettiği ücretin hemen hemen standart olduğunu gördüm.

Sabah saat onda gelmesi ve benim de onun minibüsü için park yeri ayarlamam konusunda anlaştık. Sağır olduğumu bildirdiğimde bunu sakın karşıladı.

"Dert değil, işime bakacağım zaten. Ben de pek konuşkan sayılmam."

Ona kendi çayını getirmesini söylemeyi düşündüm ama eğer çay içmeye dair vahim bir ihtiyaç duyarsa (ki duyacaktı, kesin duyacaktı) sokağın birkaç yüz metre ilerisindeki semt kafesine uğrayabilirdi.

Ona tayin ettiğim adla James Fenimore -internet sitesinde adı tuhaf bir biçimde yalnızca Tamirat Ustası Cooper diye geçiyordu- zamanında geldi ve bu iyiye işaretti. On beş dakikadan fazla geç kalsaydı kapıyı açmayacaktım. Bay Cooper insanı teskin eden bir şekilde tam bir tamirat ustasına benziyordu. Kısa boylu ve gürbüzdü, dağınık beyaz saçları hem cansız hem kabarık görünüyordu, dinç yüzü bağımsızlığını ilan etmiş bir siğil gibi çopurdu. Ayrıntıların önemi yok. Ama kokusu için aynısını söyleyemeyeceğim; ucuz sigara, bayat bira, çürük diş, talaş ve burunumu yakan kekremsi bir koku geliyordu ondan, sonuncusunun ne kokusu olduğuna dair tahminde bulunmak bile istemiyorum. İğrençti ve onu kovalama güdüme zorlukla karşı koyabildim: *Kışt! Hadi bakayım, hoşt!* Sanki bir sokak köpeğiymiş gibi.

Duyularım kontrolden çıkmış halde, buyurgan ve sarsıcı. Pencere pervazında ölüp çürüyen sineklerin bile kokusunu alabiliyorum, sabah ışığı retinamı yakıyor, sabahları dişlerimi fırçaladıktan sonra macunun diş etlerimi kapladığını hissedebiliyorum, sert yüzeylere temas edince parmak uçlarım karıncalanıyor. Baş ağrısı duymadan yaşanan bir migrene benziyor bu.